

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

สยบฟ้า
พิชิตปฐพี

๓๖๕ วัน
ใน
เล่มเดียว

Mao Ni เขียน ช่อศิรินทร์พร พล แปล

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

สงครามฟ้า
ฟ้าลิขิตปฐพี

將軍

สยบฟ้ามืดปฐพี 38

Mao Ni เขียน ชื้อสยบทรพพลา แปล

《将夜》 Jiang Ye

Volume 38

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 猫腻Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2657-1

ภาพประกอบ 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 239 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

นิยายต่อสู้หรือในที่นี้คือนิยายกำลังภายในนั้นมักเลี่ยงไม่ได้กับเหตุการณ์การตายของตัวละคร สยบฟ้าพิชิตปฐพีสามสิบกว่าเล่มที่ผ่านมาแน่นอนว่าต้องมีการตายของตัวละครสำคัญเกิดขึ้นมากมาย บางคนตายแล้วคนอ่านรู้สึกสะใจ บางคนก็ทำให้ใจหาย บางคนได้แต่ทอดถอนใจว่าน่าเสียดาย

ล่าสุดกับ 'เยี่ยชู' คิดว่าต้องมีนักอ่านหลายคนไม่อยากจะเชื่อว่าตัวละครนี้จะจากไปในรูปแบบนั้นจริงๆ แต่ว่าการจากไปของเขาก็มาพร้อมกับการ 'กำเนิดใหม่' ของบางสิ่งบางอย่างอันจะกำหนดจุดจบเรื่องราวทั้งหมด

ก่อนจะไปถึงตรงนั้น สงครามครั้งสุดท้ายระหว่างต้าถังกับคนทั้งโลกกำลังรอทุกคนอยู่ เล่มนี้บอกเลยว่าระห่ำถึงใจแน่นอน เพราะหนึ่งเซรียออกโรงแล้ว!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้นมาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่ยากให้เป็นก็ยังไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี่แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจนักแปล

ต้นเรื่องเกิดจากการที่ข้าพเจ้าเคยอ่านหนังสือหมวดการพัฒนาตัวเอง ว่าด้วยเรื่องทักษะของการเข้าใจตัวเอง เข้าใจผู้อื่น ในหนังสือบอกวิธีพัฒนาทักษะด้านนี้ไว้หลายวิธี แต่วิธีหนึ่งที่จำได้คือโทรไปคุยกับคนที่เราไม่ได้เจอมานาน วันหนึ่งข้าพเจ้าเซ็งๆ อยู่จึงทำสิ่งนี้แก้เซ็ง แล้วก็ต้องพบกับเรื่องน่าตกตื้นใจ

คนที่ถูกโทรหาคือน้องคนหนึ่งที่ไม่ได้เจอกันมาประมาณสามสี่ปีมั้ง เราเคยเรียนที่ ม. แห่งเดียวกัน สนทนกันพอสมควร ไม่น่าเชื่อว่าน้องเขายังใช้เบอร์เดิม และจำข้าพเจ้าไม่ได้เลยเมื่อโทรไปหา ข้าพเจ้าบอกชื่อแก่น้องไป น้องเดาว่าข้าพเจ้าคือใครถึงสามครา แต่เดาไม่ถูกสักครั้งเลยหนา ทั้งน่าขบขันและน่าเศร้าใจ

จากการนี้ทำให้นึกถึงภริยาโบราณที่ว่าเมื่อก่อนแม่เคยสนิทชิดใกล้ แต่เมื่อกาลเวลาล่วงไปอาจห่างไกลไม่เหมือนวันวาน กระซิกๆ

ขอให้ทุกท่านมีความสุขและสนุกกับการอ่าน แล้วพบกันใหม่ครับ

ชื่อเสียนทรงพล

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

โอ้อ่าฟ้าเพย

ราชสำนักโยวจิ้งได้รับคำสั่งจากนิยายพุทธให้ส่งกองกำลังไปช่วยเหลือโดยเร็วที่สุด การได้ไปแดนพุทธในตำนาน สำหรับบรรดาชาวหมานที่ศรัทธานิยายพุทธถือเป็นเกียรติอันสูงสุดและโอกาสที่ไม่ควรพลาด พายุหิมะและหนทางอันยาวไกลไม่นับเป็นปัญหา แต่ประการใด ถือว่าเป็นการทดสอบจากปฐมพุทธะเท่านั้นเอง

แต่สีหน้าของพวกหลวงจีนสี่ประยุทธ์ที่นำทางอยู่ด้านหน้า เครื่องขีมนัก ต่างจากพวกชนชั้นสูงที่กำลังร้องรำทำเพลง เพราะพวกมันรู้ว่าการที่วัดเสวียนคงที่สูงส่งตลอดมาถึงกับต้องขอความช่วยเหลือจากแดนโลกียะ บ่งบอกได้เพียงว่าสถานการณ์ของแดนพุทธในยามนี้ ย่ำแย่ขนาดไหน ถึงขั้นมีอันตรายจริงๆ แล้ว

ที่ก้นหลุมยุบยังคงมืดมนเหมือนอย่างที่ผ่านมา มา เพียงแต่บนที่ราบมีกองไฟอยู่มากมาย กองไฟแผ่แสงสีเหลืองอันอบอุ่นออกมา ทำให้โลกเบื้องล่างที่เหมือนโลกแห่งความมืดสว่างขึ้นไม่น้อย ทั้งยังช่วยบอกทิศทางให้บรรดาคนนำสงสารที่เดินทางในยามกลางคืน

และดึงดูดให้สหายมารวมตัวกันมากขึ้นเรื่อย ๆ

จวินโมยยืนห่างจากกองไฟ มองยอดเขามหิมาซึ่งอยู่ไกลออกไปหลายร้อยลี้ด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง เมื่อเทียบกับเมื่อหลายปีก่อนมันผอมลงมาก ใบหน้าที่หล่อเหลาก็ดำคล้ำลงมากเช่นกัน แขนเสื้อกலวง ๆ ปลิวสะบัดตามสายลม หนาวเคราฉั่น ๆ แข็งตรงเหมือนกระบี่

มันใช้ชีวิตที่นี่เป็นเวลานาน ผู้รับเป็นเวลานาน วลีที่ว่า 'ใช้ชีวิตมิได้หยุดพัก ผู้รับอยู่มิขาด*' ไม่เพียงพอให้บรรยายทุกสิ่งทุกอย่างที่มันต้องประสบพบเจอ

แต่ไม่มีใครรู้ว่าที่จริงแล้วมันเหนื่อยล้าเพียงใด เพราะไม่เคยมีใครมองเห็นความเหนื่อยล้าหรืออารมณ์ด้านลบอย่างเช่นความสิ้นหวังบนใบหน้าใดๆ ของมัน

ยอดเขาป่อเหว่ยังคงสูงตระหง่านอันตราย วัดวาอารามในป่าเขานาที่บึงยังคงน่าเกรงขามเหมือนที่ผ่านมา เสียงระฆังยามรุ่งอรุณและยามสนธยายังกังวานไกล วัดเสวียนคงยังคงสูงส่งเลิศล้ำราวกับว่า 'ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

เปลวเพลิงแห่งโทสะถูกลูกลามจากขอบที่ราบเบื้องล่างเข้ามาจนถึงตีนเขา พวกกบฏที่เดือดดาลบุกมาถึงที่นี่นับครั้งไม่ถ้วน แต่ก็ต้องถูกโจมตีให้ถอยกลับไป ราวกับว่าจะไม่มีวันบุกขึ้นไปได้สำเร็จ หากความจริงมีหลายเรื่องที่เปลี่ยนแปลงไปแล้ว ทั้งยังไม่อาจเปลี่ยนกลับไปเป็นเหมือนเก่าด้วย อย่างเช่นมหาวิหารบนยอดเขาที่ถูกซังซังทำลายไม่อาจซ่อมแซมได้ กระดานหมากของปฐมพุทธะที่ถูกนางโยนลงไป ในกระแสนินหนิดไม่มีวันโผล่ขึ้นมาเห็นแสงเดือนแสงตะวันได้อีก

* 'ใช้ชีวิตมิได้หยุดพัก ผู้รับอยู่มิขาด' มาจากบทความในนิตยสารที่กล่าวถึงประวัติและผลงานของหลูซัน (ค.ศ. 1881-1936) นักเขียนนักคิด นักเคลื่อนไหวทางสังคม ผู้บุกเบิกวรรณกรรมจีนสมัยใหม่

ทั้งยังมีคนตายไปมากมาย และมีคนกำลังตายอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะเป็นหลวงจีนวัดเสวียนคง ชนชั้นสูงเผ่าต่างๆ กับนักรบที่ภักดีต่อพวกมัน หรือพวกทาสกบฏที่ถือกระบองไม้หรือกระบองกระดูกล้วนมีคนตายทั้งสิ้น...เสียงระฆังเหล่านั้นล้วนเป็นเสียงระฆังแห่งความโศกสลด แล้วจะดังกังวานไกลได้อย่างไร

มองเขาปอเหร่อ มองหน้าผาสูงชันบนยอดเขา มองซากสังหารของปฐมพุทธะ จวินโม่ Ning เจียบ สีหน้าแน่วแน่ มันไม่รู้ว่าเมื่อใดจึงจะนำพาผู้คนบุกขึ้นไปถึงยอดเขาและเผาทำลายวัดวาเหล่านั้นให้หมดไหม้เป็นผุยผงได้ แต่มันคิดว่าหากสู้ต่อไปเรื่อยๆ บางทีอาจมีสักวัน

แขนเสื้อคลุมเปล่าถูกลมพัดสะบัดพลั่ว บังเอิญมันขึ้นแล้วบิดเป็นเกลียว จวินโม่ ซ้ำเลื่องมองเตรียมจะแก้มลงมา จู่ๆ ในหมอกเบื้องหน้าพลันปรากฏธูปดอกหนึ่ง มันสะบัดข้อมือใช้กระบี่เหล็กปิดทั้งคิ้วขมวดเล็กน้อย ทาสสตรีผู้หนึ่งเข้ามาช่วยมันแก้แขนเสื้อ

การกบฏครั้งนี้ยืดเยื้อมานานหลายปี ไฟสงครามไหม้ลามไปทั่วที่ราบทั้งผืนนานแล้ว จวินโม่ รู้ดีว่าถึงสุดท้ายวัดเสวียนคงต้องขอความช่วยเหลือจากชุมกำลังในโลกียะอย่างแคว้นเยวี่ยหลุนหรือไม่ก็ราชสำนักโยวจิ้งโดยไม่สนใจความลึกลับของแดนพุทธและความสูงส่งแห่งศรัทธาอีกต่อไปอย่างแน่นอน

หากเป็นเช่นนั้นสภาพการณ์ที่มันต้องพบเจอจะยากลำบากกว่าเดิม ถึงขั้นมีความเป็นไปได้ที่มันจะไม่มีวันนำพาพวกทาสขึ้นไปจากโลกเบื้องล่างเพื่อค้นหาคำบ้านที่แท้จริงได้

แต่แล้วอย่างไร มันทำมาแล้วและยังทำอยู่

วิญญูชน...อาจไม่ชนะ แต่ไม่อาจไร้ปณิธาน

มันก้มหน้าอย่างเหนื่อยล้า ไม่อยากให้เห็นที่อยู่อบๆ เห็น

มันคือศิษย์พี่รองของสถานศึกษา ออกจากจังหววนหลายปีมา
สู้รบอยู่ที่โลกเบื้องล่างนี้โดยไม่มีใครรู้ ค่อยๆ ถูกคนบนโลกลิ้มเลือน
มันเคยให้ความสำคัญกับจรรยาและพิธีการเป็นอย่างสูง ยามนี้กลับ
สวมจีวรเก่าขาดและรองเท้าหนังเปื่อยๆ ไม่หลงเหลือสง่าราศีเช่น
ในอดีตเลย

แต่ผู้ที่รู้ว่ามันกำลังทำอะไรไม่มีสักคนที่กล้าดูถูกมัน แม้มัน
ถูกหิ้วไปตัดแขนจนไม่เหลือความเป็นไปได้ที่จะอยู่เหนือด้านทั้งห้า
แม้มันอยู่ไกลจากแดนจังหววน แต่ทุกการเคลื่อนไหวของมันยังคง
ส่งผลกระทบต่อกองทัพทั้งปวง และส่งผลกระทบต่อชายแดนต่างๆ ของ
แผ่นดินใหญ่ตลอดเวลา

วัดเสวียนคงบัดนี้ถูกเปลวไฟของกองกำลังกบฏเผาผลาญจึงไม่อาจ
เข้าร่วมสงครามของโลกมนุษย์ แคว้นเยวี่หลุนและราชสำนักโยวจิ้ง
ก็ไม่อาจเป็นภัยคุกคามต่อแคว้นต้าถัง นิกายเต๋าและนิกายพุทธจึง
ไม่อาจร่วมมือกันต่อกรกับสถานศึกษาเหมือนอย่างในอดีต สถานการณ์
ของโลกเปลี่ยนแปลงไปมากมายอย่างเงิบๆ และผู้ที่สร้างการเปลี่ยนแปลง
เหล่านี้คือจวินโมเพียงผู้เดียว

มันมีมือข้างเดียว ใช้กระบี่เหล็กเล่มเดียว แต่ช่วยด้านศัตรูหนึ่ง
ในสามของแคว้นต้าถังได้ คิดดูแล้วเรื่องที่มันกระทำช่างไม่ธรรมดา
ไม่ธรรมดาสำหรับมวลมนุษยที่เป็นทาสของนิกายพุทธในโลกเบื้องล่าง
มานานปี และไม่ธรรมดาสำหรับแคว้นต้าถังด้วยเช่นกัน

คุณงามความดีอันยิ่งใหญ่ของจวินโมในช่วงหลายปีที่ผ่านมา
ยากจะหาถ้อยคำใดมาบรรยายได้จริงๆ หากไม่สนใจความหมายของ
คำมากนัก บางทีคำว่าโอ้อ่าผ่าเผยอาจเป็นคำที่เหมาะสม

จวินโมไม่ประจบผู้ใด ไม่พูดหยอกล้อ สีนหน้าเคร่งขรึม มักใช้ไม้เท้า
สั่งสอนศิษย์ร่วมสำนัก แม้แต่การขอบพอมันยังไม่รู้ว่าจะแสดงออก
ได้อย่างไร เหตุนี้มันจึงไม่เหมือนศิษย์พี่ใหญ่หรือเงินผีที่มีผู้คนมากมาย
รักใคร่เอ็นดู

จวินโมชอบถกเหตุผลกับศัตรู แต่ที่จริงแล้วเหตุผลเหล่านั้น
ไม่มีเหตุผล ทำให้บรรดาศัตรูเมื่อนึกถึงมันจึงต่างอยากกุมขมับ

แต่จวินโมยังคงโอ้อำมาเผยแพร่

ในสายตาจวินโมมีท้องฟ้ามหาสมุทร ในใจมีความกว้างใหญ่ไพศาล
มันไม่จำเป็นต้องรู้ว่าฟ้าสูงเท่าไร ดินหนาแค่ไหน ดังนั้นเมื่อมันก้าวเดิน
ไปข้างหน้าจึงยังคงเห็นทัศนียภาพที่กว้างใหญ่ไพศาล

และเพราะความโอ้อำมาเผยนี้จวินโมจึงไม่คิดว่าตนเองกำลัง
สู้อยู่คนเดียว นี่คงเป็นจุดที่บุคคลประเภทหลังซึ่งไม่มีวันเทียบได้

จวินโมมีผู้ใต้บังคับบัญชา มีผู้ติดตาม จากหลายสิบคนเป็น
หลายร้อยคนและหลายพันคน จนกระทั่งบัดนี้มีอยู่ทั่วพื้นที่ราบ มัน
คิดเสมอว่าคนเหล่านี้ล้วนคือสหาย คือเพื่อนร่วมทาง

นักรบนับพันคนที่กำลังเผ่ายามอยู่ด้านหลังจวินโมเป็นพวกแรกสุด
ที่ติดตามมัน คือชุมกำลังหลักของกลุ่มกบฏ ในสงครามช่วงที่ผ่านมา
บรรดาทาสที่เคยรู้จักแต่ปลุกข้าวเลี้ยงแพะได้แข็งแกร่งขึ้นมาที่ละน้อย
มือที่เคยจับแต่เครื่องมือทำนายนี่จับอาวุธได้อย่างมั่นคงแล้ว

จิตปณิธานของพวกมันแน่วแน่ในสนามรบไม่ว่าพบเจอการโจมตี
รูปแบบใดล้วนเยือกเย็นได้ และไม่เคยสิ้นหวังถึงขั้นคิดยอมจำนน
เพียงเพราะพ่ายแพ้เป็นครั้งคราว

พวกมันล้วนคล้ายจวินโม หรืออาจกล่าวว่าลักษณะนิสัยคล้าย
จวินโม พวกมันล้วนมีความโอ้อำมาเผยแพร่ ล้วนมีจิตใจที่น่านับถือ

ในการรบช่วงหมันต์อันหนาวเหน็บนี้ ทาสกบฏนับหมื่นที่จวินโมเป็นผู้ให้ได้ทำลายแนวป้องกันของพวกชนชั้นสูงได้สำเร็จจนไปถึงตีนเขาปอเหว่ เหมือนอย่างที่ทำพวกมันทำได้บ่อยครั้งในช่วงหลายปีมานี้ ทว่าไม่มีภิกษุคนใดที่ยินดีปรีดาเพราะเรื่องนี้ เพราะประสบการณ์ที่ผ่านมา พิสูจน์แล้วว่าพวกมันยากจะยับยั้งดอยู่ที่นี้ได้นานนัก ด้วยที่นี้อยู่ไม่ไกลจากวัดน้อยใหญ่นับพันบนยอดเขาปอเหว่ บรรดาหลวงจีนในวัดเสวียนคงสามารถส่งกำลังมาช่วยเหลือได้ทันการณ์ เมื่อต้องเผชิญหน้ากับยอดฝีมือนิกายพุทธ กระทั่งเวลานี้พวกทาสกบฏก็ยังไม่มียุทธวิธีรับมือที่ใช้ได้ผล เพราะถึงอย่างไรจวินโมก็มีเพียงคนเดียว

แต่พวกมันยังคงไม่เสียดายที่จะพลีชีพคนจำนวนมากเพื่อฝ่าแนวป้องกันมาให้ถึงที่นี่แม้ว่าพรุ่งนี้อาจต้องล่าถอยไปก็ตาม เพราะนี่เป็นคำขอของจวินโม

มันคิดแสดงให้เห็นถึงความแข็งแกร่งทรหดของกองกำลังกบฏอย่างนั้นหรือ

หรือมันคิดปลุกเร้ากองกำลังกบฏให้มีขวัญกำลังใจเพิ่มขึ้นจากชัยชนะชั่วคราวครั้งคราวกันแน่

มีเพียงจวินโมเท่านั้นที่รู้สาเหตุ บางครั้งมันก็ไม่แน่ใจว่าความคิดของตนถูกต้องหรือไม่ สามารถทำงานสอดรับกับสถานที่ที่อยู่ไกลนับหมื่นลี้ได้หรือไม่

ที่ตีนเขาปอเหว่ ด้านหลังกองกำลังทหารชุดเกราะนับหมื่นนายของชนชั้นสูงคือหลวงจีนสี่ประยุทธ์นับพันรูปของวัดเสวียนคง มีทั้งยอดฝีมือจากหอวินัย และด้านบนของบันไดหินทางขึ้นเขายังมียอดฝีมือขนานแท้ผู้มีสี่หน้าแนวแน่ด้วย ซึ่งก็คือซีเฉียนศิษย์สัจจรนิกายพุทธ

"พวกเจ้าไม่อาจขึ้นเขา ผืนกำลังเข้าโจมตีจนบาดเจ็บล้มตายเช่นนี้มีประโยชน์อันใด ฟ้าเบื่องบนภรณาต่อสรรพชีวิต ปฐมพุทธะทรงเมตตา จงถอยกลับไปเถิด"

เสียงของชีเนี่ยนดังเสียงระฆังดังกังวานไปในที่ราบเบื้องล่าง อันมืดมน ทาสกบฏนับหมื่นคนได้ยินวาทะของมันแล้วก็มีปฏิกิริยาต่างๆ กันไป

จวินโม่มองมันด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง

"ภูเขาลูกนี้ข้าเคยขึ้นไปแล้ว"

มันมือซ้ายยกกระเป๋ขึ้น มองแผลเป็นบนใบหน้าที่เนี่ยน คำพูดนี้เปิดเผยเป็นบนใบหน้าที่และกล่าวถึงเรื่องเจ็บปวดใจของอีกฝ่าย

ความนั้นซังซังและหนึ่งเหยียดถูกขังในกระดานหมากของปฐมพุทธะ เพื่อช่วยศิษย์น้องเล็กให้พ้นภัย จวินโม่มุกเดียวขึ้นเขา ผ่าแนวป้องกันไปหลายชั้นจนไปถึงหน้าผาแห่งนั้นและได้พบเจ้าคณะฝ่ายเทศนา ในที่สุด หลังจากนั้นจึงมีเรื่องราวของการเปิดกระดานหมาก

ในครั้งนั้นมันปะทะกับชีเนี่ยน มันชนะตามเหตุผลที่ควรจะเป็น ชีเนี่ยนเสียฟันไปหลายซี่และบาดเจ็บสาหัส

"ต่อให้เจ้าขึ้นเขาได้แล้วอย่างไร"

ชีเนี่ยนเอ่ยเสียงเรียบ ไม่ได้รู้สึกว่าการถูกหยาบหมิ่น

"อาจารย์ช้านั่งอยู่ที่หน้าผา เจ้าจะทำอะไรได้"

ถูกต้องแล้ว แม้มุกขึ้นเขาป้อเหว่ได้แล้วจะทำอะไรได้ จวินโม่เคยขึ้นไปบนเขาแต่ไม่อาจอยู่บนนั้น ย่อมไม่ถือเป็นชัยชนะ ไม่มี ความหมาย

"ข้าไม่อย่างไรหรอก ข้าเพียงไม่ชอบฟังพวกเจ้าลาลับลั่นเอ่ยคำพูดอย่างปฐมพุทธะทรงเมตตาหรือฟ้าเบื่องบนภรณาต่อสรรพชีวิต ข้าฟัง

แล้วอยากอาเจียนและรู้สึกอารมณ์ไม่ดี"

จวินโมเอ่ย

"เหตุนี้รื้อให้ข้าขึ้นเขาไปถ่มน้ำลายใส่หน้าอาจารย์เจ้าก่อน แล้วดูว่ามันจะมีปฏิกิริยาอย่างไร ไซ้รื้อให้ลมพัดจนแห้งไปเองหรือจะ ถือไม่ทำลูกขึ้นมาสู้กับข้า แต่มันเดินช้ามาก คิดสังหารข้าคงยาก ส่วนพวกเจ้าคงได้แต่มองดูเท่านั้น"

"เพื่อแสดงออกถึงความเก่งกาจทำให้คนจำนวนมากต้องตาย... ข้าคิดว่านี่ไม่สอดคล้องกับหลักการของสถานศึกษา ยิ่งไม่ใช่การสอนสั่ง ของจอมปราษฎ์"

ชีเนี่ยนมองบรรดาทาสกบฏที่สวมเสื้อหนังสัตว์เก่าขาดด้านหลังมัน โบหน้าเผยอารมณ์สงสาร เอ่ยว่า

"เพราะเหตุใดจึงไม่อาจสงบศึก"

หากหนึ่งเชวียอยู่ที่นี้คงยั้งยั้งแล้วชุนีวกกลางให้ชีเนี่ยนเป็นแน่ แต่จวินโมไม่ยั้ง ทั้งไม่ชุนีวกกลาง เพราะมันเป็นผู้มีมารยาท และเพราะ มันไม่รู้ว่าการชุนีวกกลางสื่อความหมายใด มันเพียงนั่งเฝ้าบมองชีเนี่ยน เหมือนมองคนบัญญัติอา่อน

ชีเนี่ยนขมวดคิ้ว

"เจ้าคิดทำอะไรใดกันแน่"

จวินโมไม่บอกมันว่าตนคิดทำอะไร แต่นั่งลงบนทุ่งหญ้า หยิบ ศีลาก้อนเล็กๆ ขึ้นมาแล้วโยน

ศีลาก้อนเล็กๆ เหล่านั้นกลิ้งไปแล้วหยุด

ผู้คนเห็นภาพนี้แล้วก็คิดในใจว่านี่คือการทำนายดวงชะตาหรือ ศีลาก้อนเล็กๆ เหล่านั้นใช้ประโยชน์ได้เหมือนกระดองเต่ากระดูกวัวหรือ เช่นนั้นเวลานี้ทำนายได้ความว่าอย่างไร

จวินโมไม่ได้ทำนายดวงชะตา

หลังจากแซนชาดดมสีด้าของมันก็ค่อยๆ กลายเป็นสีเทา จากนั้นมันก็โดนผมจนเกลี้ยงแล้วเริ่มศึกษาคัมภีร์พุทธ ด้านฉานสูงขึ้นเรื่อยๆ บนที่ราบแห่งนี้มันถูกเรียกว่าซังซือ แต่ไม่ได้หมายความว่ามันนับถือปฐุมพุทธะและกลายเป็นหลวงจีนจริงๆ มันยังคงยึดถืออุดมคติของสถานศึกษา ไม่เอ่ยถึงสิ่งแปลกประหลาด พลังเหนือธรรมชาติ เหตุโกลาหล และผีसाงเทวดา ไม่ดูฤกษ์ดูยาม ไม่ครุ่นคิดถึงเรื่องหลังความตาย ไม่ฝากดวงชะตาไว้กับการทำนายทายทัก เวลานี้มันกำลังคำนวณโดยอาศัยข้อมูลจำนวนมากที่มันสัมผัสรับรู้ได้ กระบวนการนี้ซับซ้อนนัก จำเป็นต้องมีทักษะด้านการคำนวณที่สูงล้ำ และเป็นที่รู้กันว่าทักษะด้านนี้ของมันดีเยี่ยมอย่างไม่ต้องสงสัย

ศิลาก้อนเล็กๆ กระจายไปตามต้นหญ้าที่เขียวแห่งจวินโมนิ่งมองก้อนศิลาและต้นหญ้า ใคร่ครวญอยู่นาน เยียฐตายแล้ว แสดงว่าเจ้าอารามไม่สนใจอนาคตของนิกายเต๋า ไม่สนใจรากฐานของการศรัทธาเฮ้าเทียน และไม่สนใจว่าเฮ้าเทียนจะอ่อนแอลง... เพราะเหตุใดกัน

มันละลายตาจากต้นหญ้าและก้อนศิลาไปมองท้องฟ้าสีเทาหม่น แล้วก็ निकออกถึงความเป็นไปได้บางอย่างหนึ่ง ที่นั่นมีนาง ที่นี้มีนาง ที่นี้หมายถึงโลกมนุษย์ หากศรัทธาอ่อนแอ นางที่อยู่ที่นี่ย่อมอ่อนแอก่อน แต่แน่นอนต้องพิสูจน์ให้ได้ว่ามีนางสองคนจริงๆ

จวินโมไม่อาจพิสูจน์จึงได้แต่จำลองพฤติกรรมของเจ้าอารามอย่างคร่าวๆ ทำแบบนี้จึงสามารถเข้าใจความคิดและการกระทำของเจ้าอาราม

ซังซังไม่ได้กลับแดนเทพ? ยังอยู่ในโลกมนุษย์?

จวินไม่ปล้นคิ้วขมวด ไม่ว่าเจ้าอารามต้องการสังหารซังซังเพราะนี่คือเจตนากรรมของนางในแดนเทพ หรือมันต้องการสังหารซังซังด้วยเจตนากรรมของตัวเอง จวินไม่ลั่นรับไม่ได้

บางทีอาจเป็นเพราะนี่เป็นเรื่องที่คู่ต่อสู้ต้องการทำ มันจึงไม่อาจปล่อยให้อีกฝ่ายทำได้สำเร็จ แต่ก็อาจเพียงเพราะนางที่อยู่โลกมนุษย์... คือซังซัง

จวินไม่คิดว่าหนิงเซวียก็น่าจะคิดเรื่องนี้ได้ หรืออาจรู้แล้วถึงความเป็นไปได้นี้ เช่นนั้นศิษย์น้องต้องออกจากฉางอันเพื่อไปตามหานางแน่นอน

สำหรับเรื่องนี้มันไม่สงสัยแต่อย่างใด เพราะมันเข้าใจหนิงเซวียและซังซังอย่างทะลุปรุโปร่ง มันรู้ว่าสำหรับหนิงเซวียซังซังสำคัญยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด แม้แต่โลกทั้งใบก็ตาม

ก่อนหนิงเซวียจะออกจากฉางอันมันจะทำการใดบ้าง ปฐมธนูสิบสามดอกเมื่อไม่ได้อยู่ในค่ายกลสยบทเวจะสูญเสียฤทธานุภาพแห่งการสังหารพันลี้ ดังนั้นมันต้องยังตอนที่ยังอยู่ในฉางอันแน่นอน แล้วมันจะยิงไปที่ใด ไม่ใช่อาศรมเทพเพราะเขาเถาซานมีค่ายกลแสงวิสุทธิปกป้อง ศิษย์พี่ใหญ่ยังไม่อาจเข้าไป ธนูเหล็กย่อมเข้าไม่ได้เช่นกัน ไม่ใช่ราชสำนักจินจี้ และยังไม่ใช่แคว้นเยียนหรือทุ่งร้างตะวันออกใคร่ครวญแล้วมีเพียงที่นี้เท่านั้น

ใช่แล้ว ยามนี้หนิงเซวียกำลังเล็งธนูมายังวัดเสวียนคง

จวินไม่คิดว่าในเมื่อหนิงเซวียออกจากฉางอันก็ต้องอยากรให้ตนกลับไปเร็วขึ้นสักหน่อย จวินไม่ไม่ได้หลงตัวเอง แต่รู้ถึงความแข็งแกร่งของตน

อาจกล่าวอีกอย่างได้ว่าตัวเลือกนี้คุ้มค่าที่สุด

หนึ่งเซวียเป็นพวกขี้เหนียว หากมันจะสิ้นเปลืองลูกธนูสักดอกหรือ
อาจหลายดอกก็ต้องได้รับผลประโยชน์ที่มากที่สุด

พอคิดถึงตรงนี้อัจฉินไม่กี่เงยหน้ามองลานหน้าผาบนเขา

เจ้าคณะฝ่ายเทศนาอยู่ที่นั่น

หลายปีก่อนเจ้าคณะฝ่ายเทศนาถูกศิษย์พี่ใหญ่และมันผลักดันตี
ภายหลังยังถูกซังซังเล่นงานจนบาดเจ็บอีก จึงปลีกวิเวกมาตลอด

แต่การที่มันยังนั่งอยู่ที่ลานหน้าผาทำให้ยอดเขามหิมาลูกนี้
ราวกับว่าจะไม่มีวันพังถล่ม พวกหลวงจีนในวัดและพวกทหารของ
ชนชั้นสูงก็ไม่มีวันสูญเสียความมั่นใจ

ฉฉินไม่ตัดสินใจได้แล้วว่าตนเองจะทำอะไร

หลังจากโยนก้อนศิลา มันก็นิ่งเงยบอยูนาน ไม่ว่าศัตรูที่อยู่อีกฟาก
หรือกองกำลังกบฏล้วนเริ่มประหลาดใจ

ฉฉินไม่ชักกระบี่ที่เรียกว่าซังที่จริงคือยกขึ้นมา กระบี่เหล็กเหลี่ยมตรง
ที่ซังท้องฟ้าหมองหม่นช่างดูไม่ต่างกับคบไฟ

ด้านหลังมัน ทาสนับพันที่ศรัทธาและกล้าหาญที่สุดพลันเกิด
ความสับสน เพราะนี่ไม่ใช่สัญลักษณ์ให้บุกโจมตี พวกมันจึงสงสัย
และไม่สบายใจ

ทว่าไม่ว่าจะสงสัยไม่สบายใจอย่างไรก็ไม่อาจฝ่าฝืนคำสั่ง กองกำลัง
กบฏหน้าภูเขาค่อยๆ ถอยไปจุดจลื่นน้ำ

ทาสนับพันที่ทำหน้าที่ควบคุมแนวรบถอนตัวเป็นลำดับสุดท้าย
สายตามองฉฉินไม่ผู้ยืนอยู่บนทุ่งหญ้า แม้ยังคงสงสัย แต่มิได้กังวลใจ

ฉฉินไม่ไม่เคยประกาศตนว่าเป็นผู้ปลดปล่อย ผู้นำทาง เทพผู้เมตตา
หรือพุทธะแห่งโลก แต่ในสายตาของทาสเหล่านี้มันคือผู้ช่วยเหลือที่
เมตตากรุณา คือพุทธะแท้จริงที่จะนำพาพวกตนเข้าสู่แดนสุขาวดี

ท่านพุทธะต้องปลอดภัยแน่นอน

ซีเนี่ยนขวางฝ่ามือที่หน้าอก ลูกประคำปลิวไสวตามสายลม ธรรมกาย
นอกกายที่ทรงอานุภาพและน่าเกรงขามปรากฏวางๆ ท่ามกลางแสงสลัว
"เจ้าคิดจะทำอะไร"

มันมองจวินไปด้วยสีหน้าวิตก

ทาสนับหมื่นกำลังถอยไปจุดจลื่นน้ำดำพิศที่ท่วมโขดหินในแม่น้ำ
และกลืนกินทุกอย่างที่ขวางหน้า ภาพนี้ช่างโหดอำมาเขย

จวินไม่จับกระบี่เหล็กเดินหน้าเข้าหาศัตรูนับหมื่นโดยไม่ตอบคำถาม
แม้แต่ียวดาย แต่โหดอำมาเขยยิ่งกว่า

กระบี่เหล็กแหวกผ่านลมหนาว ทุกผู้คนพลันหยุดหายใจไป
ชั่วขณะ

จวินไม่จะบุกขึ้นเขาอีกครั้ง!

ในอดีตนับถือกระบี่เย็นหน้าหุบเขาชิงสยา ทหารม้าชุดเกราะ
ทั้งกองทัพไม่อาจผ่านมันไปได้ วันนี้นั้นจะบุกขึ้นเขา คนนับหมื่นพวกนี้
จะขวางมันได้หรือไม่

ซีเนี่ยนและบรรดา ยอดฝีมือจากหอนิยร่วมมือกันบางที่อาจชนะ
กระบี่เหล็กของมันได้ แต่เขาปอหรือใหญ่โตมโหฬารเช่นนี้จะเฝ้ารักษา
ได้อย่างไร

ขอเพียงทุ่มเททุกสิ่งอย่างจวินไม่ยอมบุกขึ้นเขาได้ เพียงแต่ซีเนี่ยน
สงสัยยิ่งนักว่าทำเช่นนี้แล้วจะได้ประโยชน์อะไร เพราะเหตุใดจวินไม่
ต้องทำเช่นนี้

ครั้งก่อนที่บุกขึ้นเขาเพราะต้องการช่วยศิษย์น้องเล็ก ครั้งนี้
บุกขึ้นเขาได้ด้วยเหตุผลเดียวกัน มันต้องการให้ศิษย์น้องเล็กออกจาก
ฉางอันไปทำเรื่องที่ต้องทำได้อย่างวางใจ

มีสาเหตุ มีเหตุผล เรื่องนี้จึงต้องทำและทำได้อย่างสบายใจ
ในโลกเบื้องล่างกระบี่เหล็กแหวกอากาศ เสียงจั่วระดับดั่งก้องฟ้า
แขนขวามากมายขาดกระเด็น โลหิตมากมายสาดกระเซ็น
เสียงสวดคัมภีร์พุทธดังอยู่ไม่ขาด เสียงระฆังในวัดด้านบนดังกังวาน
กระแสปราณนิกายพุทธแผ่ขยาย ยอดฝีมือมากมายเข้าโอบล้อม แต่
กลับไม่อาจดับประกายกระบี่
จวินไม่เริ่มบุกขึ้นเขา

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6442->